Aventurile submarinului DOX

155

Vrăjitorul african

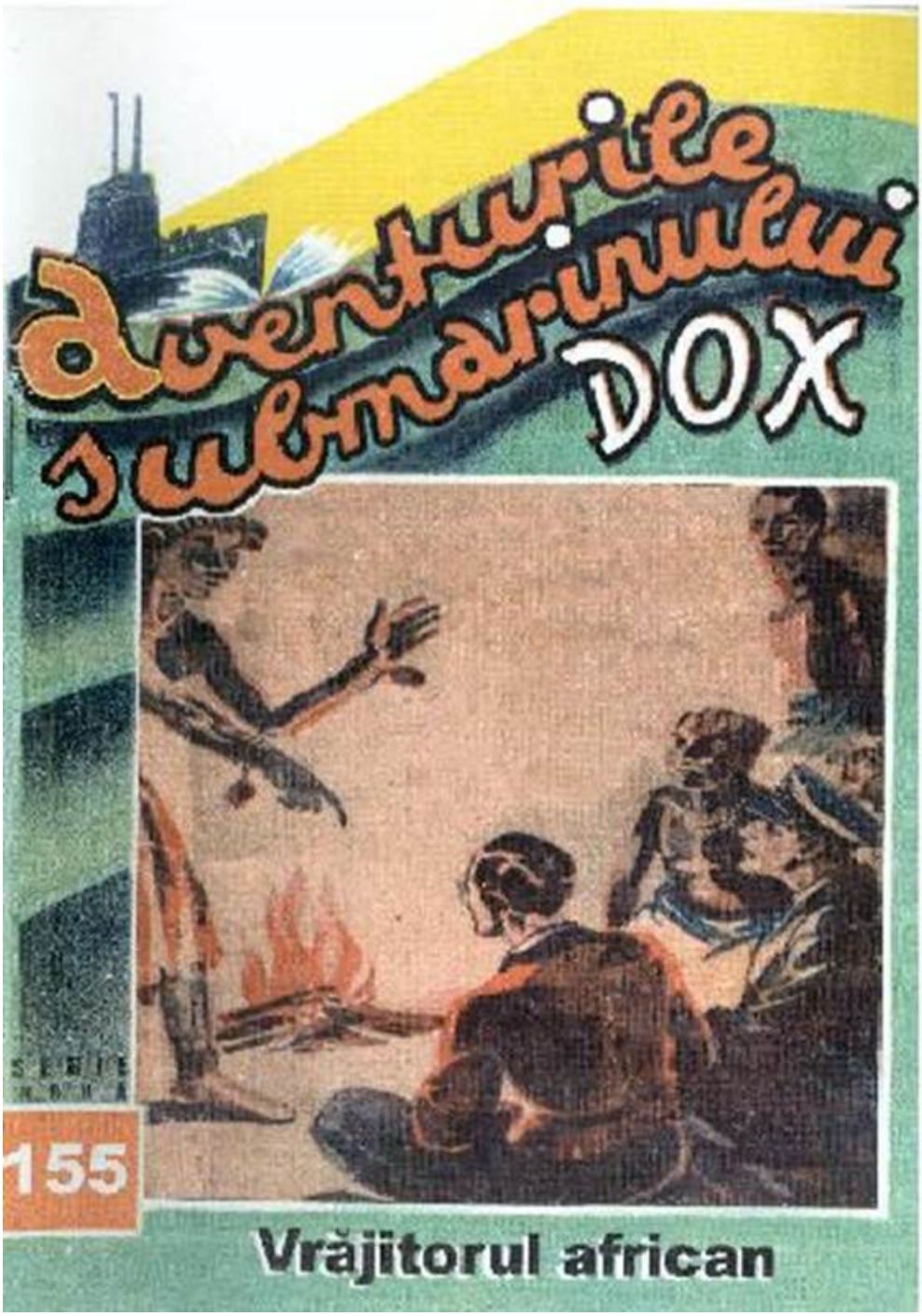
Aventurile submarinului DOX
155
Vrăjitorul african

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 155

VRĂJITORUL AFRICAN

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN KARONGA

— SUNTEM APROAPE DE GRANIŢA Africii răsăritene – zise căpitanul, arătând spre Nord – în faţa noastră se află orăşelul Njassa. Cred că putem debarca fără teamă într-un loc ascuns, suntem doar într-o barcă de băştinaşi. Avem nevoie de ceva lucruri în drumul nostru spre lacul Tanganika. Dacă ne grăbim puţintel, putem debarca încă înainte de a se face ziuă.

În urma rugăminţilor lui George şi ale doctorului, căpitanul se hotărâse la o expediţie mai lungă pe uscat. Înainte de toate, însă, ţineau să viziteze marile lacuri.

Afară e Farrow luau parte numai George, doctorul şi Petre la această expediţie, căci căpitanul nu vroia să atragă luarea-aminte printr-un grup mai mare.

În Mponda, ei cumpăraseră o barcă băştinaşă, cu care străbătuseră, cu chiu cu vai, drumul lung de 370 kilometri.

Doctorul privi îngândurat la cer şi zise:

— Socot că peste două ceasuri se luminează de ziuă. Până atunci trebuie să facem calea ce avem de făcut, căci vântul se va stârni curând.

Abia sfârşise de vorbit, că se şi porni o briză, care începu să răsucească barca în loc. Camarazii săriră repede într-însa şi cu iuţeală porniră spre orăşelul Karonga.

După vreun ceas şi jumătate zăriră în depărtare clădiri. La vro doi kilometri de localitate, opriră. Palmieri înalţi umbreau plaja şi nici un sunet nu se auzea de jur-împrejur.

Traseră barca pe uscat, în seama cui o găsi-o, căci ei nu ştiau când se vor înapoia din expediţia spre care porneau. Şi-apoi, o barcă nu costa cine ştie cât.

Afară de arme nu luaseră nimic cu ei. Aveau de gând să-şi cumpere în oraş saci de călătorie, conserve şi ce mai aveau nevoie.

O luară agale spre oraş. Se făcu deodată lumină, când cele dintâi case se iviră la vreo cincizeci de metri de dânşii. În sfârşit, dădură de cel dintâi om, un negru bătrân care le venea în cale cu capul în piept şi cufundat în gânduri, după cât se părea.

— Doctore, poate ar fi în măsură să ne spuie unde ne putem cumpăra cele de trebuinţă – zise căpitanul – ia întreabă-l dumneata!

Negrul tresări speriat când Bertram îi adresă cuvântul. Camarazii recunoscură imediat, după ochii săi trişti şi

neliniştiţi, că i se întâmplase o nenorocire.

Doctorul îi vorbise în limba Kishuneli, dar bătrânul răspunse într-o englezească stâlcită:

— *Masseri* străini aici? Ce vrea ştie *Masseri*?

— Vrem să cumpărăm felurite lucruri de care avem nevoie ca să întreprindem o expediţie în lăuntru ţării – răspunse căpitanul – avem nevoie de raniţe, pături şi conserve.

— Atunci vine cu mine *Masseri,* eu are totul, eu ieftin, marfă bună. *Masseri* poate întreba de bătrânul Taga, toţi spune că el cinstit.

— Bine Taga, atunci cumpărăm de la dumneata – hotărî căpitanul – să ne grăbim, însă, căci vrem să plecăm cât mai repede spre lacul Tanganika.

— Dacă aşa, *Masseri,* trebuie să fie prevăzători – zise bătrânul, cu teamă şi în acelaşi timp glasul lui deveni şi mai trist – aproape de aici locuieşte Baro, mare vrăjitor. El om rău. El făcut bătrân Taga…

Moşneagul îşi rupse vorba, speriat, ca şi cum ar fi spus prea mult. Prin asta stârnise curiozitatea camarazilor. Cu deosebire George mirosi o aventură şi întrebă cu încordare:

— Ce ţi-a făcut Baro acela, Taga? Poate suntem în stare să-ţi ajutăm!

Spunând acestea ciocăni cu degetele pe brâul de arme, dar bătrânul clătină capul şi oftă:

— *Masseri* este buni, dar totuşi nu poate ajuta. Baro prea mare, el este sfetnic de la mare căpetenie Makotşa. *Masseri* trebuie să fie şi ei cu băgare de seamă, Makotşa are obicei jefuieşte pe străini.

— Cu noi o să-şi găsească naşul! exclamă George, cu un aer războinic. Acum doresc chiar să dau ochi cu dumnealui. Dar ne poţi spune fără teamă. Tag, ce ţi s-a întâmplat. Ce ţi-a făcut Baro acela?

— Aici nu vorbeşte – şopti Taga speriat şi privi în jurul său – Taga povesteşte în casă.

O luă înaintea camarazilor şi George şopti către Bertram:

— Doctore, mi se pare că avem iarăşi parte de o aventură frumoasă. Ia închipuieşte-ţi, să ai de-a face cu un vrăjitor african! Am citit multe despre indivizii aceştia şi d-ta mi-ai povestit câte ceva. Oare dispun ei într-adevăr de forţe misterioase, pe care noi nu ni le puteam lămuri?

— Da, de sigur, asta întâlnim la toate popoarele primitive – răspunse Bertram – şi eu sunt curios să văd ce-o să ni se întâmple.

Bătrânul negru îi conduse la o casă frumoasă, în faţa porţii căreia se aflau butoaie şi lăzi. Căpitanul îşi alese toate

lucrurile de care avea nevoie şi Taga ceru un preţ potrivit pentru marfă, care era destul de bună. După ce plăti, Farrow zise:

— Ei, Taga, acum ne poţi povesti ce ţi-a făcut vrăjitorul Baro.

Dar bătrânul ieşi mai întâi din casă, făcu înconjurul ei, apoi îi trase pe camarazi într-o încăpere vecină, mobilată europeneşte şi-i pofti să şadă.

O tânără negresă, aduse o tavă cu ceşti de cafea şi un fel de cozonăcei proaspeţi. Şi acum Taga începu, în englezeasca lui stâlcită:

— *Massers,* fiul meu Bangwe a învăţat la şcoală în Anglia şi acum un an s-a întors. Asta e odaia lui. El a făcut să salte comerţul meu, căci a învăţat multe în Europa. Căpetenia Makotşa, din al cărui trib făceam parte, înainte, a cerut impozite mari de la noi, deşi el trăieşte în afara oraşului. Fiul meu a refuzat să plătească, căci dăm destul autorităţilor engleze. Acum câteva zile a fost omorât un om din tribul lui Makotşa şi vraciul Baro susţine că fiul meu ar fi ucigaşul. Cel omorât iubea şi el pe o tânără fată pe care vroia s-o ia de nevastă feciorul meu.

Aseară băiatul a dispărut şi eu ştiu bine că a fost răpit de oamenii lui Makotşa. Baro va face acum o vrăjitorie de a lui, pentru a descoperi pe ucigaş în faţa poporului adunat. Şi va orândui el lucrurile în aşa fel încât fiul meu să iasă vinovat.

— Ah! exclamă doctorul. Am auzit şi eu de obiceiul acesta. Se mai practică şi azi. Fireşte că e şarlatanie, căci vrăjitorul poate arăta drept ucigaş pe cine-i place. În felul acesta poate înlătura din calea lui orice persoană pe care n-o are la inimă. S-a întâmplat ca vrăjitorul să fi făptuit singur crima, numai pentru a avea prilejul să orânduiască această aşa-zisă „vrajă a crimei”. Cam aşa va fi şi acum.

— *Masser* are dreptate – spuse Taga – Baro aşa va face, dar fiul meu va fi pierdut.

— Las-o asta în seama noastră – zise George, cu ochi scăpărători – dar puteai să vesteşti autorităţile, Taga şi ţi-ai fi venit în ajutor, căci eşti un bun plătitor de dări.

— Englezi nu vrea să ştie nimic de asta, zice că nu este cu putinţă – răspunse Taga, îndurerat – ei nu vor tulbura pe Baro. Ei crede că apoi multe triburi face război.

— Aha! făcu căpitanul. O fi în momentul de faţă vreo criză pe aici şi autorităţile înţelepte îi lasă pe băştinaşi de capul lor. Mai târziu, când îşi vor întări iarăşi puterea vor face ele ce trebuie.

— Şi până atunci Bangwe va fi mort.

— Nu, vom încerca noi să-l salvăm – spuse George, cu însufleţire – unde-l putem găsi pe Baro acela? Trebuie să pornim repede la drum, ca să nu ajungem prea târziu.

— *Masser* grăieşte frumos – spuse bătrânul negru – cuvinte de la *Masser* face bine la Taga. Dar *Massers* nu va putea face nimic, *Massers* pune în primejdie viaţa. Mai bine nu merge acolo.

— Ba o să ne ducem – hotărî căpitanul – fiul meu are dreptate, trebuie să încercăm să salvăm pe fiul d-tale. Afară de asta vrem să vedem şi noi cum se desfăşoară „vraja crimei”.

— Taga mai încercă să-i abată de la gândul lor, văzând însă că nu-i cu putinţă, zise:

— Makotşa locuieşte pe drum spre lacul Tanganika, zece kilometri de aici, către Nord-vest. „Vraja crimei” însă are loc în inima pădurii, care începe acolo.

— Şi când are loc „vraja” aceea? întrebă căpitanul.

— Astăzi – răspunse bătrânul.

— Atunci să pornim la drum! hotărî Farrow. Nădăjduiesc că vom izbuti să-l salvăm pe fiul d-tale şi în acelaşi timp vom încerca să-l punem cu botul pe labe pe Baro.

George, care stătea aproape de fereastră, auzi deodată un zgomot slab venind de afară. Ridică mâna în semn de prevenire, apoi se repezi la fereastră şi văzu chipul speriat al unui tânăr negru urât, care îşi reveni însă curând din surprindere sa şi dispăru repede în tufişurile grădinii.

Deoarece Taga se uitase şi el înainte să vadă dacă nu sunt iscoade, George presupuse îndată că negrul acesta se afla în legături cu vraciul. Şi fără să stea pe gânduri încălecă fereastra, sări în grădină şi se uită după fugar.

Dar tânărul negru trebuia să fie foarte iute de picior, căci George nu-l mai ajunse, cu toate că şi el se pricepea să alerge. De asemenea şi Petre, care sărise imediat după odorul său, nu putut descoperi iscoada.

În spatele grădiniţei se întindeau alte terenuri, mai mari, acoperite şi ele cu tufe. Printre acestea se făcuse nevăzut tânărul negru.

Când cei doi camarazi se înapoiară, căpitanul, doctorul şi Taga le ieşi înainte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Farrow. De ce-ai sărit atât de brusc pe fereastră?

George povesti cele petrecute şi adăugă:

— Acum îmi amintesc tânărul negru avea pe obrazul stâng trei crestături adânci în formă de cruce.

Auzind aceasta bătrânul Taga strigă, cu un amestec de furie şi spaimă:

— *Massers,* asta a fost Mitu, fiul de la Baro. Oh, Mitu foarte viclean, el numeşte adesea oameni care făptuit nelegiuire. Ei sunt omorâţi apoi, sau trebuie plătească mult.

— Foarte interesant! făcu căpitanul. Care va să zică, avem de-a face cu un spion în toată regula. Poate că l-ai putea răscumpăra şi d-ta pe fiul d-tale, Taga, dacă va fi condamnat.

— E cu putinţă – răspunse bătrânul, cu bucurie.

Se întristă însă iarăşi repede, adăugând:

— Dar atunci Baro învinovăţeşte adesea pe Bangwe şi eu mereu trebuie plătească. Eu nu mai pot plăti dări şi trebuie predea prăvălia.

— Asta n-ar fi aşa de rău, de vreme ce ţi-ai salva fiul – spuse căpitanul – o să încercăm noi însă să facem tot ce se poate pentru a-l pune pe Baro cu botul pe labe. Fii liniştit!

Camarazii îşi luară rămas-bun de la bătrânul care devenise alt om, apoi porniră spre nord-vest.

— Ne cam punem pielea în joc – zise căpitanul în drum – cu deosebire periculos va fi pentru noi dacă vom lua parte la solemnitatea aceea a lor; cu siguranţă că toţi Negrii sunt sub înrâurirea lui Baro şi ne vor sfâşia dacă va porunci el.

— Aşa e – încuviinţă doctorul – am auzit că nici măcar cele mai apropiate rude ale unui condamnat nu pot spune ceva împotriva sentinţelor. Şi pedeapsa e uneori grozavă. În cele mai multe cazuri condamnaţii la moarte sunt legaţi de vreun copac în pădure şi lăsaţi pe seama furnicilor negre. Ei, dar ce să fie asta?

Camarazii ajunseseră la vreo doi kilometri departe de oraş. Drumul lor ducea printr-o pădure aproape numai de palmieri. Se va vedea bine că era sădită de mână omenească, dar se sălbăticise. Însă poteca ce trecea printr-însa era bine bătătorită, dovadă că treceau adesea oameni pe acolo.

Pe când vorbea doctorul, ceva bâzâise deasupra potecii şi se izbise cu zgomot de un copac. Toţi priviră îndată spre copacul acela şi cu groază văzură o săgeată înfiptă în scoarţă.

Ca la o comandă, camarazii îşi traseră revolverele şi se îndreptară spre dreapta, în direcţia de unde venise în zbor săgeata.

Fără să şovăie o clipă George pătrunse în mărăcinişul care creştea acolo printre copaci. Ceilalţi camarazi săriră după el.

Dar arcaşul viclean nu era de găsit. Trebuia să fi şters putina îndată ce trăsese. Nici în desiş nu se afla.

— Înapoi! porunci căpitanul în cele din urmă. Trebuie să ieşim cât mai repede din pădure. Dar mai întâi să examinăm

săgeata, ca să vedem dacă nu e otrăvită.

Se-ntoarse înapoi pe potecă. Petre smulse săgeata din copac şi o înmână doctorului. Acesta aruncă o singură privire la vârful ascuţit şi exclamă:

— E într-adevăr otrăvită, se vede lămurit după materia lipicioasă cu care e acoperit vârful de fier. Eu cred că aici şi-a vârât codiţa Mitu ăla, fiul lui Baro. El ne-a iscodit în casa lui Taga.

— Tot ce se poate, doctore – încuviinţă căpitanul – să fim cu băgare de seamă!

O luară la picior şi ajunseră nevătămaţi la marginea pădurii.

În faţa lor era un şes întins, pe a cărui margine de nord se vedea o dungă întunecată. Dar nu putură cuprinde cu privirea câmpia, pentru că aceasta era presărată cu tufe. Printre acestea s-ar fi putut ascunde bine Mitu şi ei nu-l vor vedea la faţă înainte ca el să fi ajuns la satul căpeteniei.

— Acum trebuie s-o luăm voiniceşte la picior – spuse căpitanul – ca să nu-l lăsăm să ne-o ia prea mult înainte. Dar… cât mai multă băgare de seamă!

II
LA CĂPETENIA MAKOTŞA

PÂNĂ LA PĂDUREA ce se vede în zare, căpitanul socotea să fie vreo şapte kilometri. Pe drumurile acelea neregulate vor avea nevoie de cel puţin un ceas ca s-ajungă acolo.

Mitu, pe care-l bănuiau înaintea lor, nu va avea nevoie de atâta timp, căci era fără bagaje şi cunoştea bine drumul.

Soarele ardea cumplit, mai ales aici pe câmpie.

Se scurse vreo jumătate de ceas şi acum camarazii puteau recunoaşte lămurit pădurea îndepărtată. În acelaşi timp, însă, vedeau şi punctuleţe negricioase care se mişcau încoa şi-ncolo la marginea pădurii.

— Ăştia trebuie să fie locuitorii satului – spuse căpitanului – sau o şi fi ajuns Mitu şi le-o fi dat de veste de prezenţa noastră, ori pregătesc ceva de seamă, de aceea sunt atât de agitaţi. Poate că pun la cale solemnitatea aceea a lor.

Presupunerea aceasta îi făcu să-şi iuţească paşii. Deodată, însă – se aflau la vreo treizeci de metri de o tufă mare, la dreapta lor – auziră un strigăt de groază scos dintr-un gâtlej omenesc. Apoi se desfăcură crengile tufei şi un negru o zbughi afară ca o săgeată.

— Ăsta e Mitu! strigă George. Recunosc…

Nu mai apucă să spună ceva, căci din tufă ieşi un leu uriaş şi se luă după fugar. Fiara se odihnea acolo probabil şi tocmai tufa asta şi-o alesese Mitu ca să-i pândească pe camarazi.

Fără să stea o clipă pe gânduri, aceştia traseră pistoalele. Nu mai aveau timp să smucească puştile de pe umăr – trebuiau să-l salveze pe negru. Deşi un ticălos, era om şi nu se putea să nu-i vie în ajutor.

Armele detunară, chiar în clipa când leul se pregătea să facă ultima săritură asupra negrului. Fiara îl mai ajunse pe Mitu şi-l culcă la pământ, dar imediat se-ntoarse cu un răget spre noul duşman şi începu să gonească prin iarba înaltă. În câteva clipe ajunse lângă George, fără ca tovarăşii să mai poată descărca un glonţ.

Tânărul fu nevoit să se arunce în lături, dar în timp ce sărea mai trase odată şi de la depărtarea acesta mică nimeri bine. Fiara se rostogoli, ajungând lângă Petre. Uriaşul ridică revolverul, trase şi leul scoase un horcăit, apoi rămase nemişcat.

— Slavă Domnului că s-a sfârşit cu bine! făcu Farrow. Dar acum hai să vedem ce-i cu negrul! L-a izbit rău fiara, dar

poate mai e chip să-l salvăm de la moarte.

— Aha, negrii din pădure au auzit împuşcăturile şi cu siguranţă că au observat şi lupta, căci îi văd venind încoace – zise George.

Doctorul se aplecase peste trupul nemişcat al negrului. Scoase o cutiuţă cu instrumentele chirurgicale, pe care o purta totdeauna cu dânsul şi cusu cele patru răni lungi care porneau de la umăr până aproape de şold. Negrul se trezi din leşin, dar rămase liniştit.

— Câteva săptămâni o să bolească – zise doctorul, după ce pansă rănile – viaţa nu-i este deloc în primejdie.

În vremea asta se apropiaseră ceilalţi negri. În fruntea lor mergea un bărbat înalt şi slăbănog, în care camarazii recunoscură îndată pe vraci. Trupul său era acoperit cu zugrăveli albe şi purta atârnate pe el o groază de zorzoane de tot soiul.

— Astea-s amulete şi „gri-gri”-uri, care îndepărtează, se zice, orice vrajă – explică doctorul – sunt curios să văd cum ne-om înţelege cu omul ăsta.

Mitu se ridicase. Clătinându-se pe picioare şi cu chipul schimonosit de durere se holba la hoitul leului. Probabil că nu crezuse că va scăpa cu viaţă.

Vrăjitorul îi vorbi într-o limbă necunoscută camarazilor. Pentru a nu da însă timp lui Mitu să le vorbească despre dânşii, Farrow întrebă în limba engleză:

— Vorbeşte englezeşte?

Şi când Baro încuviinţă din cap, el urmă:

— Ne bucurăm că l-am salvat din ghearele leului pe consângeanul vostru. Am vrea, însă, să luăm blana leului; o pot jupui şi tăbăci oamenii tăi? O s-o luăm peste câteva săptămâni, când ne-om întoarce pe aici.

— Da, *Master,* o să-ţi facem voia – răspunse Baro, într-o englezească fără cusur – mulţumesc şi celorlalţi *Massers,* căci l-aţi salvat pe fiul meu.

— Sunt foarte bucuros – zise căpitanul – satul vostru e colo în pădure? Am vrea să ne odihnim câtva timp.

Probabil că propunerea nu era pe placul vrăjitorului, căci şovăi mult timp până să răspundă:

— Salvatorii fiului meu ne sunt bineveniţi. Dar tocmai are loc o judecată, vreau să-ncerc să dau pe faţă un ucigaş. Putem însă amâna asta până ce *Masseri* vor fi plecat.

— A, o judecată! spuse căpitanul, interesat. Mi-ar face plăcere să iau parte şi eu. Sunt şi englezi de faţă? Noi nu suntem englezi.

— Cum, nu sunteţi englezi? făcu vrăjitorul, devenind mai prietenos. Atunci n-am de ce vă refuza. Englezii nu prea văd cu ochi buni, când judecăm un criminal după vechile datini. Dar n-o să spuneţi nimic?

— Nu. Nouă puţin ne pasă de autorităţile engleze – se grăbi să răspundă căpitanul – în schimb ne interesează mult obiceiurile voastre. Cred că d-ta eşti vraciul tribului, nu e aşa?

— Întocmai, *Master* – spuse Baro – deşi am trăit în Anglia şi m-am adăpat la cultura europeană, am luat totuşi cu plăcere slujba tatălui meu. Consângenii mei au nevoie de asta. Dar haideţi, oamenii mei o să jupoaie leul.

Mitu fu dus de doi oameni, îndărătul camarazilor. Căpitanul vru să înlăture orice bănuială din mintea lui Baro, de aceea întrebă în drum:

— Spuneai că vreţi să daţi de gol un criminal? N-a fost încă dovedită vinovăţia lui? Cine e?

Se vedea că întrebările acestea îi erau cam neplăcute lui Baro, totuşi răspunse:

— E vorba de Bangwe, fiul unui negustor cu numele de Taga, care trăieşte în oraş. Rivalul său în dragoste a fost găsit înjunghiat, bănuiala a căzut îndată asupra lui Bangwe, pe care l-am adus ieri din oraş şi vreau să-ncerc acum să-l dau pe faţă, după vechiul obicei.

— Ah, la bătrânul Taga am fost şi noi; am cumpărat de la el pături şi conserve. Adevărat, ne-a povestit că fiul său e împovărat de o acuzaţie gravă. Fireşte că acum lucrul mă interesează şi mai mult. Mă voi bucura chiar dacă va ieşi la ieşi că Bangwe e nevinovat, căci bătrânul Taga mi-a făcut o foarte bună impresie. Pare să fie un negustor de treabă.

Căpitanul privi pe furiş la Baro şi văzu că chipul lui se întunecă. Răspunse morocănos:

— Taga e împotriva noastră, propriul său trib. El ţine cu domnii albi. Cred c-ar fi mai bine să nu încerc a-l da pe faţă pe Bangwe cât timp veţi fi în satul nostru.

— Ei aş! făcu căpitanul. Numai pentru că doresc în sinea mea ca să fie nevinovat? Doar n-o să fiu împotriva pedepsirii sale, dacă i se dovedeşte vinovăţia. Am făgăduit chiar bătrânului Taga că poate îi voi salva fiul, dar dacă e într-adevăr un criminal, atunci să-şi primească pedeapsa cuvenită. Să-ţi mai spun ceva: pe când ne aflam la Taga am fost spionaţi de un tânăr negru, care cred că a pornit încoace înaintea noastră, căci în drum a slobozit asupra noastră o săgeată otrăvită. Dar pe noi nu ne supără astfel de fleacuri.

Cu coada ochiului căpitanul văzu că Baro păru foarte încurcat şi aruncă o privire furioasă spre fiul său. Apoi zise, mirat:

— Nu-mi pot închipui ca unul din oamenii mei să fi făcut una ca asta. Dar o voi spune căpeteniei, ca să pornească el cercetări.

— Nu e nevoie – spuse Farrow – pentru noi chestia e încheiată. Noi ştim să ne păzim şi când ne ameninţă vreo primejdie sau vreo cursă, repede punem mâna pe arme. Ai văzut doar cât de repede am răpus leul. Fiul d-tale pare să fie însă foarte viteaz, căci probabil a vrut să omoare leul cu săgeţile sale otrăvite.

Căpitanul văzu cu mulţumire că Baro îşi muşcă buzele. Aruncă apoi o privire bănuitoare asupra însoţitorului său, dar Farrow făcu o mutră cu totul nevinovată.

— Mitu e viteaz, *Master* – zise vraciul – nu ştiam însă că s-a dus singur la vânătoare. Asta ar fi fost chiar împotriva voinţei mele, căci leul acesta, e foarte periculos. Şi-a primit însă pedeapsa pentru neascultarea sa.

— Ei, principalul e că totul s-a sfârşit cu bine – zise Farrow – dar ia spune, cum vrei să faci ca să smulgi lui Bangwe mărturisirea?

— Am felurite mijloace – răspunse Baro, şovăitor – şi chiar dacă o să spuneţi poate, că totul e întâmplător, sunt totuşi taine pe care nu le pricepeţi. Consângenii mei cred însă în asta şi Bangwe e pierdut dacă vraja mea îl arată pe el ca făptuitor.

— Aha, care va să zică n-are nevoie să facă mărturisiri? întrebă căpitanul. De vreme ce zici că el e ucigaşul, aşa trebuie să fi fost.

— Nu eu o spun, ci vraja mea – zise Baro, cu mândrie – veţi vedea cu ochii dv. şi vă veţi încredinţa. Dacă însă Bangwe va fi arătat vinovat, e dat în seama furnicilor negre.

— Aha! Care va să zică tot mai dăinuieşte pedeapsa asta veche – zise Farrow – nu cred, însă, autorităţile engleze să fie învoite cu asta.

— N-au să afle nimic – spuse Baro, calm – noi tăcem şi nici dv. *Masters,* nu veţi spune nimic. Dacă nu-mi făgăduiţi asta, vă primejduiţi viaţa. Sunt multe furnici în pădurea noastră.

Asta era o ameninţare vădită, pe care căpitanul n-o înghiţi. Se opri din mers şi zise, serios:

— I-ascultă Baro – da, Taga mi-a povestit despre d-ta – cu ameninţări nu ne sperii pe noi. Dac-am vrea să vorbim atunci

vom vorbi. Şi dacă vrem să-l salvăm pe Bangwe, îl vom salva, s-o ştii! Nu ne temem nici de un trib întreg de negri.

Văzând privirea scăpărătoare a căpitanului, Baro lăsă ochii în jos, apoi zise, şovăitor:

— Sunt foarte recunoscător *Masterilor* că l-au salvat pe fiul meu. Nu pot spune nimic acum, trebuie mai întâi să vedeţi singuri vraja de care se foloseau şi strămoşii noştri, pentru a descoperi pe vinovaţi.

— Da, vreau să văd – spuse căpitanul - d-ta care ai fost în Europa, trebuie să ştii că noi nu credem în astfel de lucruri. Ştiu bine că poţi face vraja asta, ca să iasă cum îţi convine. Ar fi o crimă, dacă prin această şarlatanie ai scoate vinovat de crimă pe un nevinovat.

Se părea că Baro e gata să izbucnească, dar îşi înfrână pornirea, rânji şi zise:

— *Master,* întâi să facem vraja. Dacă îmi vei putea dovedi că am făptuit vreo înşelătorie, atunci Bangwe va fi liber.

— Bine. Aşa să fie! încuviinţă căpitanul.

Cu mutra întunecată Baro îşi văzu de drum. Camarazii zăriră acum colibele satului, care erau astfel pitite între copaci, încât numai din apropiere puteau fi descoperite. Baro trebuia să se bucure de mult respect, căci noii veniţi fură întâmpinaţi în tăcere deplină de negri, nu cum se-ntâmplă de obicei într-un astfel de sat, unde locuitorii salută zgomotos pe vraciul lor.

Baro îi conduse pe camarazi în faţa unei colibe mari şi zise:

— *Masters,* aşteptaţi, vă rog, îi voi da de veste căpeteniei.

Asta nu-i prea plăcu căpitanului, dar n-avea încotro. Baro îl chemă şi pe fiul său şi-l luă în coliba căpeteniei.

— Acum o să-l întărâte pe Makotşa împotriva noastră – spuse Farrow, în şoaptă – cred c-ar fi bine să nu slăbim mâinile de pe arme. Dragă doctore, d-ta mai ales, trebuie să bagi de seamă, ca să descoperi de ce scamatorie se foloseşte Baro ca să-l scoată ucigaş pe Bangwe.

— N-avea grijă, voi fi cu ochii în patru! făgădui doctorul. Aha, vine căpetenia!

Din colibă ieşi un negru uriaş, cu mutra întunecată. Câtva timp îi măsură pe camarazi cu priviri care nu erau de fel binevoitoare. Apoi spuse, într-o englezească stâlcită:

— Nu bine că străini vede vraja crimă. Dar Baro vrea. Totuşi străini nu poate împiedeca ucigaş să fie omorât, dacă vrea aşa vrajă.

— I-am spus-o lui Baro, că voi împiedeca asta numai dacă vraja lui va fi o înşelătorie – zise căpitanul – în cazul acesta o

vom împiedeca chiar dacă întreg tribul va fi împotriva noastră.

Baro, care stătuse îndărătul căpeteniei, îşi schimonosi faţa zugrăvită şi zise batjocoritor:

— I-am şi spus-o căpeteniei, *Masteri,* dar trebuie să observaţi bine. Veţi şedea lângă căpetenie, pe un loc de onoare. Numai de n-ar găsi vraja mea că unul din dv. e ucigaş. Asta ar putea deveni foarte neplăcut.

— Prin aceasta s-ar dovedi că toată vraja nu e decât înşelătorie – spuse căpitanul – căci în vremea când s-a petrecut crima, noi eram încă la lacul Niassa. Şi aflaţi că noi nu suntem singuri, camarazii noştri ne urmează şi vor prăpădi tot tribul, dacă ni s-ar întâmpla ceva aici.

Ameninţarea aceasta nu făcu însă nici o impresie asupra lui Baro. El râse batjocoritor, apoi zise:

— Camarazii dv. nu vor afla nimic despre soarta dv., *Massers.* Dar deoarece vraja mea nu minte, nu trebuie să vă temeţi. Fiul meu al doilea vă va arăta o colibă în care să vă puteţi depune bagajele. Peste o jumătate de ceas are loc ceremonia.

La un semn al lui Baro se apropiă un tânăr negru şi-i călăuzi pe camarazi într-o colibă mare şi curată, destinată, probabil, oaspeţilor de seamă. După ce-şi puseră jos lucrurile, căpitanul zise în şoaptă:

— Ne lăsăm şi puştile aici, căci ele ne-ar împiedeca numai, dacă negrii or cuteza într-adevăr să se năpustească asupra noastră. Cred că ne-am vârât în mare bucluc şi nu ştiu zău dacă l-om putea scăpa pe bietul Bangwe. În sfârşit, vom vedea ce e de făcut. Înainte de toate să nu-l pierdem din ochi pe Baro, poate îi descoperim şmecheria. Şi acum să mergem, jumătatea de ceas a trecut aproape.

Camarazii ieşiră din colibă. Din toate părţile dădeau năvală Negrii, îndreptându-se spre un luminiş mare. Camarazii se duseră şi ei în luminiş mare. Camarazii se duseră şi ei în luminişul acela, înconjurat de jur-împrejur de copaci uriaşi.

Aproape tot locul era plin de locuitorii satului, care stăteau pe vine, tăcuţi şi nemişcaţi. În mijloc era îngrămădit un morman de lemne şi în apropierea acestuia stătea căpetenia Makotşa pe un scăunel. Alte patru scăunaşe erau libere şi camarazii se aşezară pe ele fără s-aştepte să fie poftiţi. Câţiva negrii mai în vârstă – probabil sfetnicii căpeteniei – le aruncară priviri duşmănoase.

Atenţia camarazilor fu atrasă de un grup de la dreapta lor, amestecaţi în mulţimea celorlalţi negri. Patru indivizi voinici

stăteau lângă şi îndărătul unui tânăr negru, cu chipul foarte inteligent. Era legat şi camarazii îşi dădură seamă îndată că nu putea fi decât Bangwe.

Deodată se stârni mişcare în rândurile mulţimii. Încet şi semeţ venea Baro din partea opusă a pădurii. În drumul său trecu şi pe lângă Bangwe.

Camarazii îl priviră cu băgare de seamă când se opri în faţa tânărului şi-i vorbi. Într-un rând Baro ridică piciorul drept şi păru că se scarpină la încheietură. George văzuse mişcarea aceasta, dar nu bănui nimic rău.

Baro merse mai departe şi ajunse în luminiş. Aruncă o privire batjocoritoare celor patru camarazi, se apropiă de grămada de lemne şi ridică braţele. Apoi începu o cuvântare lungă, pe limba lui neînţeleasă de camarazi. În cele din urmă, însă, baro se-ntoarse spre ei şi zise:

— *Masteri,* l-am invocat pe Mba, demonul fumului. El ne va arăta pe făptaş. Observaţi bine, veţi recunoaşte că Mba îl găseşte pe ucigaş fără ca eu să fac ceva pentru aceasta.

— Aş vrea să ştiu ce şmecherie pregăteşte – zise doctorul, pe şoptite – căci este cu neputinţă, fireşte, ca el, care a fost în Anglia, să mai creadă în prostia asta cu demonul fumului. Vom vedea noi acuş.

III
VRAJA CRIMEI

BARO RIDICĂ ACUM încăodată amândouă braţele şi strigă câteva cuvinte spre cer, apoi vorbi cu faţa îndreptată spre grămada de lemne.

— O face bine zău aşa – spuse căpitanul, cu glas coborât – îmi pot lesne închipui că mai toţi Negrii cred cu tărie în vraja asta.

— Nu-mi pot da seamă cum o să-l scoată pe Bangwe ucigaş – şopti George. Mă tem că n-o să-i putem descoperi şmecheria.

— S-avem răbdare – zise căpitanul – o înşelătorie trebuie să fie la mijloc. Aha, uite că al doilea fiu al său aduce o făclie aprinsă. Să ştiţi că acum începe.

Tânărul Negru se apropiă de tatăl său, îi dădu făclia şi se trase imediat înapoi. Baro roti în aer făclia, îndrugând iarăşi cuvinte fără şir. Apoi apropiă flacăra de lemne, care începură îndată să ardă cu vâlvătaie.

Baro se dădu repede înapoi de la foc, pe urmă ridică din nou piciorul drept, părând că se scarpină la genunchi. De data asta lucrul îi atrase atenţia lui George, care şopti camarazilor săi:

— Luaţi seamă! Baro a ridicat a doua oară piciorul drept şi a făcut o mişcare când s-a oprit în faţa lui Bangwe şi ia vorbit. Poate că astea două mişcări au vreo legătură cu înşelătoria lui. A! Uite acum a făcut un pas mare în lături… Oho, ce mai e şi asta?

Flăcările luminoase ale grămezii de lemne se întunecară deodată din pricina unui fum verzui, care răzbea prin toate golurile acestui rug.

— Fireşte că e vreun praf pe care Baro l-a presărat pe lemnele din partea de jos – spuse doctorul – negrii cred, de sigur, că e Mba, demonul fumului Dar cum….

Bertram îşi rupse vorba şi scoase o exclamaţie de uimire, la fel şi camarazii, care se holbau la grămada de lemne, căci de acolo ieşea, târându-se pe pământ, o trâmbă subţirică de fum, din norul gros care învăluia întreg rugul. Ca un deget ce se făcea din ce în ce mai mare ieşea această trâmbă ciudată, care avea şi ea culoare verzuie şi se târa pe locul liber pe care negrii îl lăsaseră în jurul grămezii de lemne.

Limba aceasta de fum trecu la un pas de Baro şi când fu chiar în faţa lui se îngroşă brusc, pentru ca apoi să-şi recapete dimensiunea dinainte, târându-se mai departe, de-a lungul trecătoarei înguste dintre negrii ghemuiţi la pământ şi pe care

Baro o străbătuse înainte. Bieţii sălbateci holbau ochii îngroziţi la trâmba asta ciudată, căci pentru ei era Mba, demonul fumului, care-l căuta pe ucigaş.

Era într-adevăr sinistru să vezi cum limba aceasta de fum verzui se târa mereu înainte, parc-ar fi fost într-adevăr însufleţită şi-şi cunoştea menirea.

Şi ea se-ndrepta chiar spre grupuleţul în mijlocul căruia se afla Bangwe Cei patru negri care-l împresurau pe acesta, se dădură speriaţi înapoi. Tot mai aproape, se târa fumul de presupusul ucigaş care stătea liniştit, cu ochii ţintă la „demon".

Ajungând în faţa tânărului, trâmba de fum se îngroşă iarăşi şi-l învălui timp de o clipă, pentru ca apoi să se înalţe încetişor, făcându-se nevăzut.

În acelaşi moment Baro strigă câteva cuvinte cu glas ascuţit şi arătă spre Bangwe, care fu imediat înhăţat şi dus de acolo de cei patru paznici ai săi.

Camarazii se ridicară şi căpitanul întrebă cu asprime:

— Ce se va întâmpla acum cu Bangwe? Va fi ucis pe temeiul acestei scamatorii?

Baro zâmbi ironic şi răspunse calm:

— *Massers,* l-aţi văzut pe Mba, demonul fumului. El l-a arătat pe Bangwe drept ucigaş şi acum bătrânii tribului se vor sfătui cu căpetenia ce pedeapsă să-i dea. Pot spune de pe acum, însă, că va fi lăsat pe seama furnicilor negre.

Doctorul Bertram se apropiă încetişor de grămada de lemne, care mai mocnea şi se lăsă la pământ. După aceea urmări câţiva paşi dâra pe care trâmba de fum o lăsase în iarba înaltă.

Cu un zâmbet ironic se apropiă apoi de Baro, care se uitase tot timpul la el cu mutra întunecată.

— I-ascultă Baro – zise el – voi face şi eu aceeaşi vrajă şi-ţi voi arăta că fumul te va arăta pe d-ta drept ucigaş. Am descoperit şmecheria. Punem rămăşag pe viaţa lui Bangwe?

— Nu… nu pricep, *Master* – bâlbâi Baro – vrei, vrei să faci aceeaşi vrajă?

— Da – spuse doctorul cu hotărâre – mă pricep şi eu la asemenea lucruri. Dar în primul rând trebuie să caut în coliba dumitale praful care dă fumul acela verzui.

Baro se făcu pământiu la faţă, îşi muşcă buzele, apoi răspunse:

— Nu ştiu ce vrei, *Master.* Nu cunosc nici un praf. În coliba mea n-are voie să intre nici un străin, căci sălăşluiesc prea multe duhuri acolo.

Doctorul izbucni în râs şi zise:

— Nu-ţi fie teamă, Baro şi eu mă pricep să umblu cu duhurile. Dar nu e nevoie să vizitez coliba d-tale, căci ştiu eu de unde să-mi fac rost de praful acela. Vrei să repetăm mâine vraja fumului? S-o fac eu însă.

Căpetenia care ştia şi el englezeşte, sări de la locul lui şi strigă:

— Fie cum zice alb! El face mâine vrajă. Bangwe rămâne prizonier, noi nu pronunţă încă pedeapsă.

— Bine – zise doctorul bucuros – atunci mâine la acelaşi ceas vom repeta vraja. Eu şi camarazii mei vom pregăti totul. George, trebuie să mergem acum numaidecât în pădure, să căutăm diferite buruieni.

Makotşa ţinu acum negrilor o cuvântare în cursul căreia arătă în câteva rânduri spre doctor. O mişcare de uimire se stârni în rândurile lor, apoi se ridicară şovăitori şi se împrăştiară.

Makotşa, însă se întoarse spre căpitan şi zise:

— Străini acum este în siguranţă la noi, poate face totul. Numai nu pleacă, oameni urmăreşte mereu.

— Bine, suntem înţeleşi – spuse căpitanul.

Dar acum interveni iar Baro şi zise, spumegând de furie:

— *Masseri,* dacă încercarea nu reuşeşte, însă, atunci veţi fi supuşi legilor noastre. Trebuie să fie exact acelaşi fum, căci altminteri nu se arată Mba. În caz contrar voi stărui ca şi dv. Să fiţi daţi în seama furnicilor negre.

Doctorul făcu o mutră cam îngrijorată şi şopti în franţuzeşte:

— Să tragem nădejde că voi găsi plantele care dau acelaşi fum de culoare verzuie.

— Să n-ai grijă, doctore, o scoatem noi la capăt! zise George. Cred că ştiu acum în ce fel a aşezat baro dâra aceea.

— Bine – se adresă căpitanul vrăjitorului – o vom face întocmai la fel. Dar atunci va trebui săi daţi drumul şi lui Bangwe, iar noi vom porni mai departe.

Makotşa încuviinţă, apoi părăsi luminişul. Când plecă şi Baro, George spuse:

— Trebuie să mă iau după el şi să văd unde locuieşte. E nevoie să ştiu asta pentru cazul că doctorul nu va găsi plantele trebuincioase.

Fără să mai aştepte încuviinţarea, plecă, dar nu de-a dreptul după Baro, ci făcu un ocol, aşa ca să-l poată avea sub ochi pe vrăjitor.

— Doctore – se adresă căpitanul lui Bertram – Crezi că ai s-o scoţi la capăt? Altminteri chiar că dăm de dracu! N-am poftă să fac cunoştinţă mai de aproape cu furnicile africane.

— Ştiu bine că Baro a presărat un praf, care continuă să ardă, scoţând fumul acela verzui şi oprindu-se la Bangwe. Acolo vrăjitorul trebuie să fi lăsat o cantitate mai mare de praf, care a dat apoi norul de fum, în care acuzatul a dispărut pentru o clipă. Am descoperit în iarbă urmele focului. Cunosc diferite plante, care ard fără flacără şi se preschimbă într-un astfel de fum.

— Dar cum o fi făcut Baro dâra aceea? întrebă căpitanul. L-am observat bine fără să-l pierdem o clipă din ochi şi n-am băgat de seamă nimic suspect.

— George al nostru trebuie să fi descoperit ceva – răspunse doctorul – susţinea doar că ştie cum a făcut Baro treaba. Şi cred că ne putem bizui pe el. Să tragem nădejde că se află pe aproape o mlaştină, unde să găsesc plantele de care am nevoie.

Trecură vreo zece minute până ce George se ivi iar din pădure. Ieşea exact din acelaşi loc pe unde dispăruse, străbătu repede luminişul spre camarazi şi zise:

— Aşa, acum ştiu cel puţin unde locuieşte Baro. Coliba lui e foarte bine ascunsă în inima pădurii, e mare şi împrejmuită de un gard înalt. Sunt convins că şi-a ocrotit-o cu capcane, împotriva vizitelor nedorite. Dar poate că tot va trebui să-i fac o vizită pe furiş, în caz că doctorul nu va găsi plantele. Dacă punem mâna pe praful acela, vraja o să ne izbutească tot atât de bine ca şi lui.

— Care va să zică ai descoperit cum a pus Baro dâră de praf? întrebă căpitanul.

— Cel puţin aşa cred. Hai, domnule doctor, să ne punem îndată pe drum.

— Vom aştepta în coliba ce ne-a fost pusă la dispoziţie – zise căpitanul – sau vă putem fi de vreun ajutor?

— Pentru căutarea plantelor îmi ajunge ajutorul lui George – răspunse doctorul.

— Ai dreptate, dragă doctore – încuviinţă repede căpitanul – aşa că ne vedem abia după ce se va lăsa întunerecul.

— Aşa e, cât p-aci să uit – spuse doctorul – n-o să fie nevoie să ne pierdem vremea cu vânătoarea. Şi negrilor care ne vor urma, nu le va strica dacă vor rămâne o zi fără mâncare. A! Uite colo aşteaptă opt tineri, printre care şi al doilea fiu al lui Baro. Aşa dar, pentru fiecare din noi câte doi supraveghetori. Hai să intrăm repede în colibă şi să luăm ceva conserve, apoi să ne grăbim cât se poate, George!

Peste zece minute doctorul şi George dispăruseră în pădure, îndărătul lor urmau patru tineri negri care se ţineau, însă, la distanţă. Dar arcurile şi tolbele pline ce le purtau,

dovedeau că aveau însărcinarea să împiedece orice încercare de fugă a albilor.

Doctorul descrisese exact lui George plantele de care avea nevoie. Atâta vreme însă cât terenul nu era mlăştinos, nu puteau nădejdui să dea de ele.

Pădurea devenea tot mai sălbatecă, totuşi ciudat era că dei doi camarazi găseau mereu poteci înguste bine întreţinute.

— Te pomeneşti că aceste poteci ne duc la locurile de unde îşi culege Baro buruienile lui – zise doctorul bucuros – aha! adăugă el, întorcându-se puţin. Cei patru însoţitori ai noştri au început să şovăie. Probabil că terenul de aici nu le prea convine. Cine ştie ce fel de demoni şi duhuri face să sălăşluiască aici vrăjitorul! La anumite triburi există o aşa numită „pădure a duhurilor", în care nu intră nimeni afară de vrăjitor. Să vezi, George, că acum vom găsi tot ce ne trebuie. Şi tot aici pot face, netulburat experienţele. Aha, terenul devine mlăştinos – asta e sigur.

Cei patru negri rămăseseră tot mai în urmă. La o cotitură a potecii îi pierdură din ochi pe camarazi. Abia peste câteva minute George băgă de seamă că ei nu-i mai urmau şi doctorul zise:

— Ăsta nu prea e semn bun, căci numai frica de duhurile care or fi sălăşluind aici i-o fi oprind pe negri de a urma porunca ce le-a dat-o căpetenia. Cred că e mai bine să pregătim revolverele, cine ştie ce fiară primejdioasă se aţine pe aici.

În vreme ce înaintau cei doi camarazi nu dezlipeau mâna de pe arme şi iscodeau cu privirea în jur, ca să descopere vreo mişcare suspectă.

Poteca devenea tot mai mlăştinoasă şi după ce mai trecură de o cotitură se pomeniră într-un luminiş întins, care nu era decât o mlaştină uriaşă.

— Minunat! zise doctorul. Aici trebuie să găsim buruienile. Ah, uite că şi văd câteva de care am mai mare nevoie.

Doctorul păşi spre un brâu des de trestii, în faţa cărora creşteau nişte plante ciudate, pline de flori roşii.

George se oprise şi privi cu atenţiune marginea acestui tufiş de trestii. Avea o presimţire că acolo pândea o primejdie.

Doctorul Bertram se aplecă spre prima plantă, în vreme ce George se afla cu vreo trei metri în urma lui.

— E tocmai ce-mi trebuie – zise Bertram triumfător, când George zări o mişcare slabă a trestiilor.

— Ia seama, doctore! strigă el şi scoase repede revolverul.

Bertram se ridică fulgerător şi sări în lături; în acelaşi timp trase şi el arma.

Dar acum totul se linişti îndărătul trestiilor şi doctorul privi întrebător la tânăr. Acesta îi făcu semn să se apropie şi când Bertram fu lângă dânsul, George îi şopti:

— Doctore, am observat lămurit o mişcare în păpuriş. Trebuie să fie vreun animal acolo. De fapt, însă, terenul aici nu e potrivit pentru un leu, de pildă.

— Fireşte, căci n-are de unde lua apă de băut. Nici alte animale nu vin încoace. Poate c-a fost numai o adiere de vânt, sau vreun şarpe pe care l-a stârnit exclamaţia mea. Mă duc din nou acolo. Am nevoie de cel puţin douăzeci de astfel de plante. Dar mai întâi voi încerca dacă sunt potrivite.

Doctorul făcu câţiva paşi înainte şi se aplecă a doua oară. George se apropiă de el, încetişor şi observă desişul. Dar nimic nu se clinti.

— Cred că am noroc, dragă George – spuse doctorul – par să fie într-adevăr plantele cău…

Îşi rupse vorba, căci deodată se stârni freamăt între trestii; George dădu doctorului un ghiont puternic, făcându-l să zboare în lături, apoi viteazul tânăr făcu şi el o săritură în lături şi smulse pistolul pe care-l pusese la loc cu puţin înainte.

În clipa următoare şi slobozi două gloanţe asupra făpturii de culoare cenuşie-verzuie, care ţâşni dintre trestii. Şi abia atunci văzu că era vorba de un crocodil uriaş, care scoase un răget fioros şi cu botul deschis se năpusti spre George. Numai printr-o săritură la timp în lături se putu salva George de fălcile reptilei, apoi fu nevoit să sară în sus, ca să ferească lovitura de coadă a dihaniei.

Acum însă detună pistolul doctorului, care se ridicase repede. Nimeri bine, căci crocodilul scoase un răget înfiorător, ca să se azvârle apoi asupra noului duşman. Dar George nu-şi pierduse cumpătul.

Ţinti scurt de tot în ceafa dihaniei, apoi slobozi două gloanţe unul după altul. Şi acestea îşi făcură datoria.

Ca lovit de trăsnet crocodilul sări în sus, apoi căzu la pământ şi după ce se mai zbătu câtva timp, rămase nemişcat pentru vecie.

IV
PRIMEJDII

— ASTEA AU FOST ÎMPUSCĂTURI de maestru, dragă George – zise doctorul, ştergându-şi năduşeala de pe frunte. Credeam că dihania mă va înhăţa. Şi fără îndoială că aşa s-ar fi întâmplat dac-aş fi fost singur. Aş vrea să ştiu cum a scăpat Baro până acum, deoarece nu-ncape îndoială că venea singur aici. Să fi încheiat prietenie cu târâtoarea asta? Se spune că există aşa ceva, dar mie nu-mi vine să cred.

Doctorul începu să smulgă cu înfrigurare o mulţime de plante, apoi privi cercetător în juru-i şi zise:

— Acum mai caut un anumit copac, de a cărui răşină am de asemenea nevoie. Trebuie s-o amestec cu frunzele frecate, ca să ardă până la capăt. Dacă fumul nu va avea culoarea verzuie, va mai trebui să caut, probabil, altă plantă. Ah, colo pare să fie un astfel de copac.

Doctorul arătă în depărtare şi George zise:

— Avem de făcut un drum bun pe marginea desişului de trestii; numai de n-am fi atacaţi iarăşi de o astfel de dihanie. Dar ia te uită, pe aici trebuie să fi trecut de curând un om, aseară sau chiar azi dimineaţă. Iarba e îndoită încă şi în unele părţi culcată de-a-binelea.

— Aha, atunci să ştii că şi Baro a venit să caute răşina aceea – spuse doctorul.

Bertram începu să meargă cam repede, aşa că George trebui să-l urmeze cu paşi mari. Tânărul, însă, privea cu luare-aminte în juru-i, căci cu cât se făcea mai îngustă poteca între pădure şi desişul de trestii, cu atât mai de aşteptat era atacul vreunei dihănii.

Peste a doua suprafaţă mlăştinoasă domnea linişte desăvârşită… Aerul era cald şi înăbuşitor.

Tot mai mult se apropiau cei doi camarazi de copacul cu pricina. În cele din urmă ajunseră. Mărăcinişul şi buruienile de la rădăcina lui nu erau prea dese, ceea ce-l făcu pe doctor să şoptească, agitat:

— Ia te uită, George, spărturile acestea sunt făcute de mâna omenească. E o dovadă că şi Baro a luat de aici răşină. Uite acolo, se vede lămurit locul unde a şezut. Oh, colo sus e o ramură mare cu răşină, păcat că nu pot ajunge la ea! Dar te-aş putea ridica pe umeri, dragă George.

Bertram se aşează lângă copac şi îşi aplecă spatele. Tânărul se urcă încetişor şi când stătu cu picioarele pe umerii doctorului, întinse mâna stângă spre bulgărele de răşină. Cu dreapta se ţinea de trunchiul copacului.

Deodată i se păru că vede o mişcare uşoară pe creanga aflată la vreun metru deasupra capului său. Bănuitor, îşi trase repede înapoi mâna dreaptă şi scoţând revolverul, îl îndreptă în sus. Se ţinea cu mâna stângă şi încerca să străbată cu privirea prin frunzişul des.

Iar se stârni o mişcare uşoară.

— George, ce durează atât de mult? întrebă atunci doctorul, nerăbdător.

Tânărul scoase un fluierat slab de prevenire şi acest sunet avu un efect neaşteptat.

De pe creanga de deasupra lui cineva îi răspunse în acelaşi fel, însă mai ameninţător. Şi spre spaima lui văzu apoi într-o spărtură mică în frunziş un cap înfiorător cu ochi reci – capul unui şarpe verde.

Privirea acestor ochi era atât de vicleană, încât tânărul îşi dădu seamă că va urma imediat un atac.

Tânărul nostru erou ţinti scurt, apoi trase. Era încredinţat că nimerise, dar în aceeaşi clipă, şarpele se şi repezi înainte.

Capul însângerat al reptilei, care se năpusti în jos cu furie, îl izbi pe George în piept; tânărul nemaiputându-se ţine, sări repede de pe umerii doctorului.

Din fericire căzu bine în picioare, dar şarpele alunecase cu totul de pe copac şi se încolăci în jurul trupului doctorului, care nu se putuse ridica la timp.

George nu putea trage a doua oară, căci se temea să nu nimerească pe camaradul său. Sări repede într-acolo şi cu un curaj vrednic de laudă putu cuprinde în mâini, cu putere, gâtul reptilei, sub căpăţâna găurită de glonţ.

Şarpele era lung de peste doi metri şi puterea lui destul de mare. George luptă cu disperare, vrând să descolăcească reptila din jurul pieptului bietului său camarad. Din fericire şarpele era rănit de moarte, mişcările lui deveniră din ce în ce mai slabe şi în cele din urmă, tânărul izbuti să-l tragă jos. Bertram se întoarse şi se holbă la târâtoare. Galben ca ceara, murmură:

— Doamne sfinte, te-a muşcat, George? Ăsta e o mamba verde, unul din cei mai primejdioşi şerpi din câţi există pe lume.

— M-a izbit destul de tare în piept, cu capul – spuse tânărul – după ce l-am împuşcat, dar n-am simţit nici o muşcătură.

Doctorul desfăcu îndată cămaşa tânărului la piept, nu văzu însă nici o muşcătură.

— Slavă Domnului! zise el. Otrava acestor şerpi este mortală şi dacă te-ar fi muşcat nu te-aş fi putut salva, deşi am

la mine serul împotriva muşcăturilor de şarpe.

— Ei, bine c-am scăpat! zise George, râzând. Acum ţiu cu atât mai mult să iau răşina aceea. Nu cred să mai fie sus o a doua mamba.

— Vrei într-adevăr să te mai urci odată? întrebă doctorul.

— Fireşte, hai, apleacă-te!

După câteva clipe desprinseră bucata mare de răşină şi sări cu agilitate jos de pe umerii doctorului. Râzând, înmână acestuia răşina şi întrebă:

— Putem încerca imediat să producem fumul acela? Sunt foarte curios, zău aşa!

Doctorul privi plantele pe care şi le pusese la brâu şi zise:

— Mai întâi să ne căutăm un locşor potrivit, unde să îmbucăm ceva. Până atunci frunzele se vor fi uscat deajuns ca să le putem preface în praf.

Cei doi camarazi se întoarseră şi găsiră curând un loc foarte potrivit pentru a se aşeza. Doctorul întinse la soare plantele, apoi mâncară conservele aduse şi băură apă minerală.

După vreun ceas, plantele erau veştede de tot, doctorul rupse o frunză şi zise:

— De încercat pot încerca, deşi nu-s destul de uscate. Cel puţin vom vedea ce culoare are fumul.

Tocă frunza cu cuţitul, luă puţin praf de pe răşină şi-l amestecă apoi cu bucăţelele de frunză. Aşează pe urmă ghemotocul în iarbă şi-l aprinse.

Un nouraş de fum urcă în aer, dar avea culoarea albastru închis. Necăjit, doctorul spuse:

— Trebuie să caut alte plante, e una care dă un fum galben. Albastru şi galben se preface în verde. Vorba e că această plantă e cam rară şi mă tem că Baro să nu le fi cules pe toate.

Cei doi camarazi porniră la căutat. Aceasta a doua plantă creştea în desiş şi semăna cu o ciupercă. Dar zadarnic căutară ceasuri de-a rândul, n-o putură găsi, deşi pătrunseseră până în inima desişului.

În cele din urmă doctorul zise, descurajat:

— N-avem încotro, trebuie să încercăm cu fumul acesta albastru. Fireşte că Baro ştia că nu vom găsi a doua plantă, dar poate totuşi izbutim să-i încredinţăm pe locuitorii satului că la noi Mba apare în culoare albastră. Păcat numai că nu cunosc decât puţine vorbe din limba lor, aşa că nu prea mă pot face înţeles.

— Dragă doctore – spuse George – atunci trebuie să intervin eu. Mi-am propus asta de la început, deoarece mă

îndoiam că vom găsi plantele care ne trebuie. Acum voi îngriji eu de praful trebuincios.

— Dar de unde, George? întrebă Bertram, mirat.

— Păi o să-l iau la noapte din coliba vrăjitorului – răspunse George, liniştit – îl voi lua cu mine pe Petre, care va trebui să-l ameţească pe Baro cu un pumn, apoi voi putea cerceta coliba netulburat. Şi o să găsesc eu praful şi poate că şi unealta aia cu care a făcut vrăjitorul dâra.

— George, asta e o idee îndrăzneaţă – spuse doctorul, înspăimântat – ai spus doar singur că coliba lui Baro o fi prevăzută cu capcane. Nu trebuie să fii atât de uşuratic. Mai bine lasă-mă pe mine să fac cum mă pricep, numai cu fumul albastru.

— Şi atunci o să fim daţi în grija furnicilor negre – zise George – căci fireşte că noi am produs fum cu totul obişnuit şi că Mba n-a fost într-însul. Nu, domnule doctor, trebuie să-ncerc să fac aşa cum am spus. Şi cred că nici nu va fi atât de primejdios.

— Cred că ai dreptate, dragă George – spuse doctorul posomorât şi mai privi odată în juru-i – aici se pare că nu vom găsi plantele acelea. Şi nici în pădure, căci le-am căutat eu pe când veneam încoace. Aş vrea, însă, să merg şi eu când vei pătrunde în coliba lui Baro.

— După ce va fi ameţit, poţi intra şi d-ta – spuse George – cu siguranţă că voi găsi mai lesne praful trebuincios. Te-aş sfătui, însă, atunci când ne vom înapoia în sat, să ascunzi bine plantele culese, pentru ca Baro să nu vadă că nu le-am găsit pe celelalte. Trebuie să ne prefacem mulţumiţi, ca el să creadă că avem tot ce ne trebuie. Altminteri se poate să se aştepte pentru vizita noastră la noapte şi să se pregătească.

— Ai dreptate, George – încuviinţă doctorul – aşa dar, să mergem înapoi şi să tragem nădejde că vei izbuti să faci treabă bună.

O luară repede la picior prin pădure. Când ajunseră în inima ei, dădură într-adevăr de cei patru tineri negri, care îi urmăriseră până acolo. Se afundară repede în desişul de pe de lături, când camarazii se iviră brusc. Dar privirea din ochii lor mari, dovedea uimirea lor.

— George, cred că asta va fi spre binele nostru – spuse doctorul – cu siguranţă că nu s-au aşteptat să scăpăm cu viaţă din pădurea duhurilor. Şi dacă vor povesti celorlalţi locuitori ai satului, aceştia vor crede fără-ndoială că suntem tot atât de puternici ca Baro al lor. Poate că pot face treaba cu fumul albastru.

— Nu dragă doctore, nu trebuie să riscăm aşa ceva! Baro o să tălmăcească imediat lucrurile în paguba noastră. Am putea însă aşeza două dâre una lângă alta, una de fum verde, cealaltă de fum albastru. Asta o să aibă şi mai mare efect. Şi căpeteniei îi vom spune că e vorba de Mba şi de fratele său, pe care îl putem numi Mbo – de pildă. În felul acesta izbutim la sigur.

— Da, numai dacă reuşim să facem treaba – încuviinţă doctorul – ar fi ceva, nu glumă. Numai să nu cădem în vreo capcană de-a lui Baro.

— Lasă, n-avea d-ta grijă! îl asigură George. Am izbutit noi în altele şi mai şi. Aşa dar, când ajungem în sat, să facem mutre cât mai zâmbitoare. Aş pune rămăşag că Baro ne şi observă de undeva.

— Păi atunci o să vâr plantele în aşa fel în buzunar încât numai vârfurile lor să iasă afară, ca să nu poată şti dacă le am şi pe celelalte. Iar bucata de răşină o voi ţine în palmă.

V
BARO E DAT DE GOL

CEI DOI CAMARAZI se aflau în apropierea satului şi doctorul se grăbi să ascundă plantele culese. După ce făcu treaba asta, el zise, râzând lui George:

— Pun rămăşag că o să-l amăgim, mai ales dacă ne va vedea veseli. O să-i povestim, firește, că am ucis crocodilul, cât şi şarpele, ceea ce o să-l bucure mult, de sigur.

Deodată, aproape de ei, se desfăcu frunzişul unei tufe şi Baro ieşi pe potecă. Mutra lui batjocoritoare deveni brusc foarte gravă, când văzu chipurile râzătoare ale camarazilor. Apoi privirea lui măsură pe doctor din cap până-n picioare şi îşi muşcă buzele văzând vârfurile frunzelor ce ieşeau din buzunar.

— Bună seara, Baro – spuse doctorul, voios – am întâmpinat aventuri interesante în drumul acesta. Am răpus un crocodil cât toate zilele, apoi o mamba verde, care ne-a atacat dintr-un copac de unde vroiam să luăm un fel de răşină. O să vedem noi mâine ce spune Mba de iscusinţa mea.

— O să vedem, firește – scrâşni Baro – eu cred, însă, că pot îngriji de pe acum de furnicile negre. Dacă nu mă înşel sunt câteva muşuroaie în apropiere.

Se-ntoarse brusc şi dispăru în frunzişul de unde apăruse.

George izbucni în râs şi spuse, vesel:

— Dragă doctore, cred că trebuie neapărat să fac rost de praful acela, căci Baro o să se apere prin toate mijloacele ca să nu fie învins. Ameninţarea asta făţişă cu furnicile nu-mi place de fel. Cine ştie ce şiretlicuri mai pregăteşte împotriva noastră.

— Cred că n-a fost decât furie neputincioasă din partea lui – răspunse doctorul, râzând – eu unul sunt foarte curios să văd cum va decurge excursia noastră din noaptea asta.

Ajunseseră în sat şi merseră încetişor printre colibe. Din toate părţile fură întâmpinaţi cu priviri curioase sau întunecate. Din coliba mare a căpeteniei ieşi Makotşa şi întrebă repede:

— Străini, unde fost voi? Ce căutat voi?

— Am fost în pădurea duhurilor lui Baro – răspunse doctorul, fără să se turbure – am şi vorbit cu Mba, de asemenea cu fratele său Mbo. Mâine se vor ivi amândoi.

Uriaşul negru făcu o mutră atât de uimită şi înspăimântată încât George cu greu se stăpâni să nu pufnească în râs. Cât de înrădăcinată era credinţa strămoşească în aceşti sălbateci

şi cât erau ei de potrivnici culturii! Căci Makotşa văzuse de sigur multe din moravurile europeneşti şi pricepea chiar bine limba engleză – cu toate astea credea în fleacuri dintr-acelea care ar fi stârnit până şi râsul unui copil.

— Voi vorbit şi cu Mbo, fratele lui Mba? întrebă el uluit. Baro nu spus niciodată ceva de Mbo.

— Cred şi eu că nu v-a spus, căci Baro nu prea se pricepe în meseria lui – răspunse doctorul – mâine o să vedeţi cu toţii că eu sunt mai puternic şi că duhurile ascultă mai mult de mine.

Făcu un salut plin de demnitate, apoi se-ndepărtă. George îl urmă şi-i şopti:

— A trebuit să mă stăpânesc să nu pufnesc în râs când am văzut mutra care a făcut-o căpetenia, dragă doctore. Ai fost la înălţime, zău aşa. Cred că ideea cu Mbo a fost foarte bună. Să vezi ce mai impresie o să facă asupra negrilor, când s-or arăta deodată două dâre de fum, care se vor opri la Baro! Va trebui însă să vorbim mâine cu căpetenia, ca Baro să rămâie neapărat la locul său.

— Asta o să şi facă Makotşa – spuse doctorul – căci am impresia c-ar fi bucuros să scape de bătrânul vrăjitor. Altminteri n-ar fi îngăduit vraja asta. Aşa, acum să dăm de veste camarazilor!

Ajunseseră la coliba pentru oaspeţi şi-i găsiră pe căpitan şi Petre foarte îngrijoraţi. Doctorul le povesti repede ce li se întâmplase în pădure, apoi aduse vorba de planul cutezător al lui George. Căpitanul chibzui câteva clipe, pe urmă zise:

— Oricât mi-ar veni de greu să-mi dau încuviinţarea, trebuie s-o fac, deoarece înţeleg că George are dreptate. Dacă nu vom putea provoca fumul verde, suntem în mare primejdie. Cu siguranţă că atunci Baro o să-l convingă pe Makotşa să fim judecaţi cum se cuvine. Şi cred că numai plăcut nu e să fii mâncat de viu de furnicile alea grozave. Aş fi vrut să văd şi eu cum arată pe dinăuntru coliba vrăjitorului, dar asta e prea primejdios pentru planul lui George, căci Baro o să devină îndată bănuitor. Pregăteşte-ţi, deci liniştit praful d-tale care produce fumul albastru, dragă doctore; George va trebui să-ncerce apoi, ajutat de Petre, să-l ameţească pe Baro. Dar nu trebuie să mergeţi aşa cum suntem acum – e neapărată nevoie să vă deghizaţi.

— Da, da! strigă George. Ne dezbrăcăm de haine şi ne mânjim pe tot trupul cu funingine. Colo pe vatră e destulă. În primul rând, folosindu-ne de acest procedeu, nu vom fi recunoscuţi când ne vom duce la coliba lui Baro, apoi nici vrăjitorul nu ne va putea recunoaşte când vom pătrunde la

dânsul. Sunt însă curios si văd cum şi-a ocrotit vizuina. Cred că tot prin gropi dintr-alea pentru fiare, în care se găsesc pari ascuţiţi şi alte lucruri tot atât de plăcute. Aşa, acum putem cina în linişte, apoi să ne pregătim cu încetul. Întunerecul se poate lăsa din moment în moment.

Petre era ocupat să facă focul pe vatra de piatră, care să le lumineze şi încăperea când se va întuneca. Încălziră la repezeală ceva conserve, preparară ceai, apoi doctorul se apucă să taie bucăţele-bucăţele plantele şi răşina. Le amestecă bine într-o cutie goală de conserve, pe care Petre o spălase şi o uscase la foc.

În vremea asta căpitanul îl întrebă pe George cum îşi dădea el cu părerea ca doctorul să aşeze cele două dâre de praf, fără ca lucrul să bată la ochii lui Baro, sau celorlalţi negri.

— Cred că în coliba vrăjitorului vom găsi cele de trebuinţă pentru asta – răspunse tânărul – altminteri va trebui să ni le facem la repezeală mâine. Greu nu va fi, dar va trebui să chibzuim puţin lucrul, dacă nu vom găsi cele de nevoie. Acum cred însă că a venit timpul să pornim, căci negrii or fi intrat în colibele lor. Poate că li-e teamă că pe întunerec dau târcoale multe duhuri pe aici. Lasă focul să se stingă, Petre! În vremea asta o să ne dezbrăcăm şi o să ne frecăm în lege cu negreală pe trup.

După o jumătate de ceas, George, doctorul şi Petre erau negri ca tăciunele. Afară luna se urcase sus pe cer şi lumina palidă ce intra în colibă prin deschizătura uşii, era deajuns ca să recunoască lucrurile din jurul lor. Camarazii îşi puseră brâurile cu arme în jurul mijlocurilor, apoi îşi încălţară pantofi uşori de pânză, pe care-l aveau totdeauna în raniţe, când porneau la drum. Aceştia erau de culoare neagră, aşa că nu mai trebuiau înnegriţi cu funingine.

Apoi, după ce căpitanul îi mai sfătui odată să fie cu băgare de seamă, cei trei camarazi se strecurară afară din colibă. George îi călăuzi prin luminişul mare, pustiu acum. Se feri, însă, să iasă în bătaia lunii, ci se ţinea mereu pe margine, în umbra copacilor. Găsi repede locul pe unde pătrunsese în pădure în după-amiaza aceea.

O potecă îngustă şi foarte întortocheată ducea printre arborii uriaşi. Cu multă atenţiune păşiră pe ea, căci se prea putea ca Baro să fi instalat acolo ceva care să-i vestească sosirea unui străin, ceea ce ar fi fost foarte primejdios.

Înainte de toate, George mergea cu mâinile întinse, ca să descopere la timp vreun fir – sfoară sau sârmă – cum obişnuiesc să întindă sălbatecii. Dar ajunseră nevătămaţi în

luminişul în mijlocul căruia se afla coliba destul de mare a lui Baro. Pe marginea acestui luminiş rămaseră locului şi priviră coliba, al cărei acoperiş ieşea puţin în afară deasupra gardului.

— E de la sine-nţeles că nu vom intra pe poartă – şopti George – ci ne vom căţăra pe gard. Cel mai bun lucru ar fi să facem asta prin poteca din dos.

Se furişară în tăcere pe marginea luminişului, până ajunseră în dosul colibei. Atunci Petre zise, în şoaptă:

— Domnule George, e poate mai bine să nu ne căţărăm pe gard, ci să scoatem câţiva pari dintr-însul. Aşa am putea intra mai lesne şi fără primejdie.

— Ai dreptate, Petre, aşa să facem! încuviinţă George.

Parii erau înfipţi în pământ şi ţinuţi prin sfori de rotang în partea de sus. Petre ajungea bine cu mâna până acolo şi tăie sforile care legau patru pari dintr-aceştia. După aceea scoase cu uşurinţă din pământ parii.

George se strecură cel dintâi prin deschizătură şi văzu cu bucurie că în peretele din spate al colibei nu se afla nici o uşă. Încet, pipăind fiecare palmă de pământ, camarazii se strecurară până la peretele care era din trunchiuri trainice de copaci. George lipi urechea de perete şi auzi sforăituri puternice care veneau dinăuntru.

— Minunat! spuse el, în şoaptă. Probabil că de teamă Baro s-a îmbătat cu vin de acela al lor de palmieri. Poate c-o fi şi uitat să-şi pună capcanele în stare de funcţiune. Să mergem fără teamă în partea din faţă a colibei.

Când George fu însă aproape de deschizătura uşii, simţi deodată că pământul îi fuge de sub picioare. Îşi trase repede înapoi piciorul, apoi se lăsă în genunchi şi îşi aprinse lampa de buzunar. Atunci văzu, într-adevăr, marginea unei gropi destul de mari, tocmai în faţa uşii.

— Probabil că el trece peste groapa asta cu ajutorul unei scânduri, pe care o trage apoi îndărăt în colibă – spuse George – ar fi trebuit să ne îngrijim şi noi de o scândură.

— Păi putem lua parii pe care i-am scos din gard, vor fi destul de lungi – răspunse Petre.

În câteva minute aduse parii acolo şi-i aşeză cu băgare de seamă peste groapă, aşa fel încât să ajungă la prag. Apoi George păşi ca o pisică peste ei. Trebuia să fie cu băgare de seamă, căci se putea ca Baro să mai fi pus vreo capcană şi înăuntru colibei.

Dar când tânărul îşi aprinse iar lampa, văzu că nu era nici o primejdie. Intră repede în colibă, care era înţesată cu cele mai felurite lucruri.

Baro se afla pe un culcuş de blănuri şi dormea tun. O cană mare de lângă el dovedea că George avusese dreptate cu presupunerea sa că vrăjitorul se îmbătase. Totuşi Petre, care se apropiase de culcuşul negrului, îi dădu un pumn încât sforăitul încetă îndată. Baro se mişcă puţin, pe urmă rămase liniştit.

George şi doctorul începură să cerceteze încăperea la lumina lămpilor lor. Şi curând tânărul descoperi câteva oale de lut, conţinând prafuri de felurite culori. Doctorul luă imediat puţintel praf verzui şi-l presără pe vatră, unde mai mocnea focul. Imediat se stârni un fum verzui şi Bertram, zâmbind mulţumit, luă vasul.

George însă căută mai departe şi în cele din urmă găsi câteva pungi din piele foarte subţiri, legate cu sfoară la amândouă capetele.

— Astea ne trebuie – spuse el, mulţumit – acum putem pleca.

După ce ajunseră înapoi la coliba lor şi se curăţară de negreală, George spuse:

— Am băgat de seamă că Baro s-a scărpinat în două rânduri la piciorul drept, odată pe când se afla în faţa lui Bangwe, apoi în faţa rugului. Îmi închipui că purta la încheietura piciorului, sub „jartierele" de piele pe care le poartă, o pungă dintr-astea, pe care o umpluse cu praful de care avea nevoie. Când ni s-a părut nouă că s-a scărpinat întâia oară, o fi dezlegat una din pungi, praful a curs încetişor afară şi, după ce a lăsat să se scurgă cât trebuia în faţa lui Bangwe, a dus dâra până la grămada de lemne. Acolo prefăcându-se din nou că se scarpină, a golit punga cu totul. Aşa s-a făcut că de două ori s-a înălţat fum gros în văzduh. D-ta, doctore, poţi face treaba mai simplu. Duci sfori subţiri prin pantaloni până la brâu şi când vei trage cu putere de ele, trebuie să se deschidă pungile pe care le ai jos, în pantaloni. Apoi faci la fel ca Baro şi aş pune rămăşag că Mba cel verde şi Mbo cel albastru îl vor arăta pe vrăjitor ca făptaş.

— Minunat, dragă George! exclamă doctorul, cu însufleţire. Da, aşa o să meargă treaba.

*

* *

A doua zi dimineaţa, camarazii adunaseră vreascuri şi le îngrămădiră în luminişul cel mare. Peste cele de jos doctorul presărase din amândouă prafurile. Curând veniră locuitorii satului şi se chirciră iar la pământ, ca şi în ajun.

Căpitanul vorbi cu căpetenia şi-i zise să poruncească lui Baro să se aşeze undeva şi să rămână acolo tot timpul. Ba, n-

ar strica să se pună şi câţiva paznici, care să-l împiedece să fugă.

Căpetenia se arătă gata să facă aceasta.

În cele din urmă veni şi vrăjitorul, care avea o mutră nu tocmai veselă. Din când în când se freca la cap, care-l durea, probabil, de pe urma pumnului dat de Petre. La început se împotrivi să se aşeze în locul pe care i-l hotărî căpetenie, cam depărtişor de grămada de lemne, dar atunci Makotşa chemă patru negri voinici, care se postară, cu mutre ameninţătoare, lângă şi în spatele lui Baro.

Doctorul, care pregătise bine totul, se apropiă de vrăjitor, rămase în faţa lui şi cu o smucitură, la brâu, desfăcu amândouă pungile cu prafuri. Pe urmă dădu din cap spre Baro şi zise, grav:

— Acum vor veni Mba şi Mbo.

Se-ntoarse şi merse încetişor şi solemn spre grămada de lemne. Se opri în faţa ei şi începu să declame din „Faust", în limba germană. Negrii păreau foarte mulţumiţi, căci în vreme de declama, doctorul făcea şi mişcări sălbatece cu braţele spre cer şi spre grămada de lemne.

În cele din urmă, când Bertram presupuse că se scursese tot praful din săculeţe, mai făcu odată ocolul rugului. George aduse acum o creangă aprinsă şi doctorul o apropiă de vreascuri. Crengile răşinoase luară foc îndată şi nori verzi şi albaştri se ridicară în văzduh.

Doctorul începu iar să declame, apoi izbucniră deodată înaintea lui două trâmbe de fum, una verde şi alta albastră şi, în vreme ce toţi negrii scoaseră exclamaţii de groază, porniră de la rug două dâre de fum, una verde şi alta albastră. Şerpuiră încetişor spre Baro, care se holba la ceastă minune.

Nici nu cuteza să se clintească de la locul său, dar când doi nouraşi de fum pufuiră în faţa lui şi-l învăluiră pentru o clipă, se trezi din înmărmurire. Cu un ţipăt sălbatec smulse cuţitul de la brâu şi se năpusti la doctor. Camarazii scoaseră repede revolverele, dar căpetenia şi dăduse o poruncă şi deodată Baro căzu la pământ, cu faţa în ţărână.

O săgeată, trasă de unul din paznici, îi străpunse inima pe la spate.

*

* *

Bangwe fu eliberat şi se înapoie la tatăl său, în oraş. Camarazii porniră a doua zi mai departe spre noii aventuri.

Sfârşitul volumului: **VRĂJITORUL AFRICAN.**

În numărul următor:

TIGRUL RĂZBUNĂTOR.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430138 www.marist.ro